

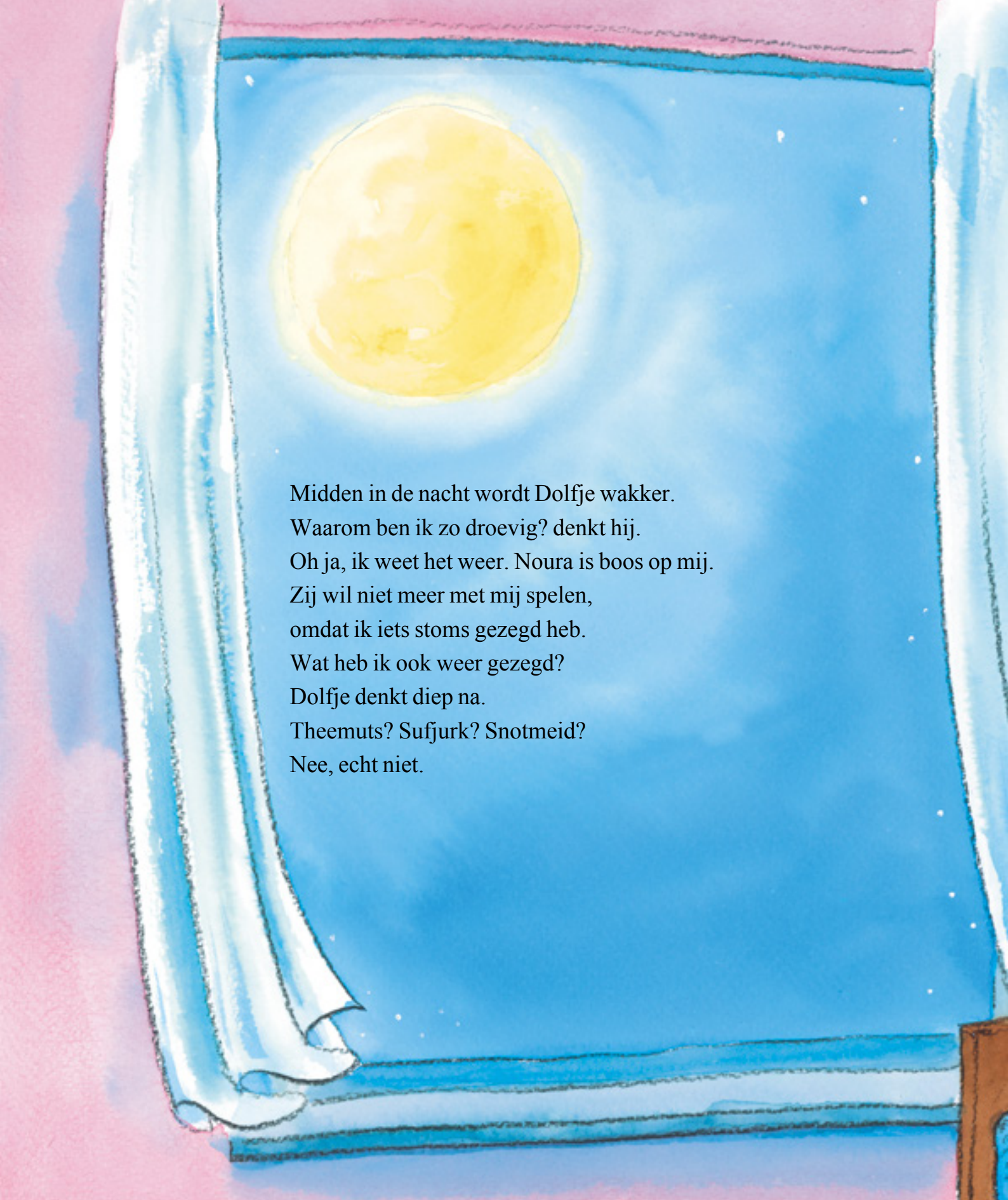

Paul van Loon & Hugo van Look

Dolfjes dolle vollemaannacht

Leopold / Amsterdam

A watercolor illustration of a night sky. A large, bright yellow moon is in the upper left. The sky is a deep blue with some lighter blue clouds. A blue blanket is draped over the bottom and left sides of the frame. The text is written in a simple, black, sans-serif font in the lower right area of the sky.

Midden in de nacht wordt Dolfje wakker.
Waarom ben ik zo droevig? denkt hij.
Oh ja, ik weet het weer. Noura is boos op mij.
Zij wil niet meer met mij spelen,
omdat ik iets stoms gezegd heb.
Wat heb ik ook weer gezegd?
Dolfje denkt diep na.
Theemuts? Sufjurk? Snotmeid?
Nee, echt niet.

Opeens krijgt Dolfje een raar gevoel. Jeuk. Overal, van zijn kruin tot aan zijn tenen. Dat gebeurt altijd als het volle maan is.

Dan...

‘Wrow!’ Dolfje begint te krabben. Zijn armen zitten opeens vol haren, net als zijn rug en zijn buik. Hij krijgt puntige, harige oren, een paar scherpe, harige klauwen en een harige wolvensnuit.

‘Ik ben alweer een weerwolfje,’ gromt hij. ‘Tof!’

Dolfje trapt zijn dekbed naar achteren. ‘Als Noura niet met mij wil spelen, zoek ik wel iemand anders! Want het is volle maan en dan moet een weerwolf buiten spelen!’

Dolfje doet het raam open en luistert. Buiten ritselt en ruist de nacht.
'Hier kom ik,' gromt Dolfje. 'Ik ga lekker spelen met andere dieren.
En ik blijf de hele nacht op!'
Met één grote, buitelende, vliegende, fantastische over-de-kop-sprong
duikt hij uit het raam en landt in...

de vuilnisbak!

Oef! Het stinkt, het is plakkerig en vies.
Dolfje klautert eruit en rent de straat op.

Op een muurtje zit een rij katten.
'Hé, willen jullie met mij spelen?' gromt Dolfje.
'Noura wil niet. Ze is boos op mij omdat ik iets stoms gezegd heb.'
De katten trekken hun neus op.
'Noura, wie is dat? Vieze, ongewassen hond.'
'Vieze hond?' zegt Dolfje. 'Nee, echt niet.
Dat heb ik niet tegen Noura gezegd.'
'Jij bent een vieze ongewassen hond,' miauwt een kattentweeling.
'En je kunt vast niet dansen.'
'Hond? Wrow! Ik ben geen vieze hond. Ik ben een weerwolf.'
'Wat?' krijgt een dikke rode kat met een ooglap.
'Een weerwolf? Nooit van gehoord. Is dat een wolf die het
weerbericht voorleest? Krijgen we morgen mooi weer,
weerwolf?'

Dolfje schraapt zijn keel. ‘Ahum, ik zal jullie eens vertellen hoe het zit. Normaal ben ik een jongen, maar als het volle maan is, dan verander ik. Dan word ik een woeste wolf met scherpe klauwen en tanden. Net als nu. Maar ik wil graag met jullie spelen, hoor.’

*Wie fluistert daar:
‘Liwewovahela?’*

De katten kijken elkaar aan. ‘Spelen?’

De rode ooglapjeskat grauwt. ‘Luister, woeste wolf, ik zal jou eens iets vertellen.

Ik heb een hekel aan aangeklede honden die zeggen dat ze een wolf zijn.

En zeker aan aangeklede honden die zeggen dat ze ook een jongen zijn.

Jij bent een jokkebrok.’

Alle katten komen nu dichterbij met dikke staarten.

Jokkebrok? denkt Dolfje. Nee, dat heb ik ook niet tegen Noura gezegd.

Om zich heen ziet hij niets dan gloeiende ogen en dikke staarten.

Oh, oh, denkt Dolfje. **WEGWEZEN!**

Met snelle wolvensprongen gaat Dolfje ervandoor.

De katten zetten meteen de achtervolging in.

Dolfje zigzagt door de witte lichtplekken van de straatlantaarns.

De katten doen hetzelfde.

Dolfje springt over struiken.

De katten doen hetzelfde.

Dolfje schuift op zijn buik onder een auto door.
De katten rennen voorbij de auto en verdwijnen in het duister.
Hijgend rust Dolfje uit op de stoeprand.
Klinkt daar in de verte een stem? *'Liwewovahela.'*
Dan valt een schaduw over hem heen.

